

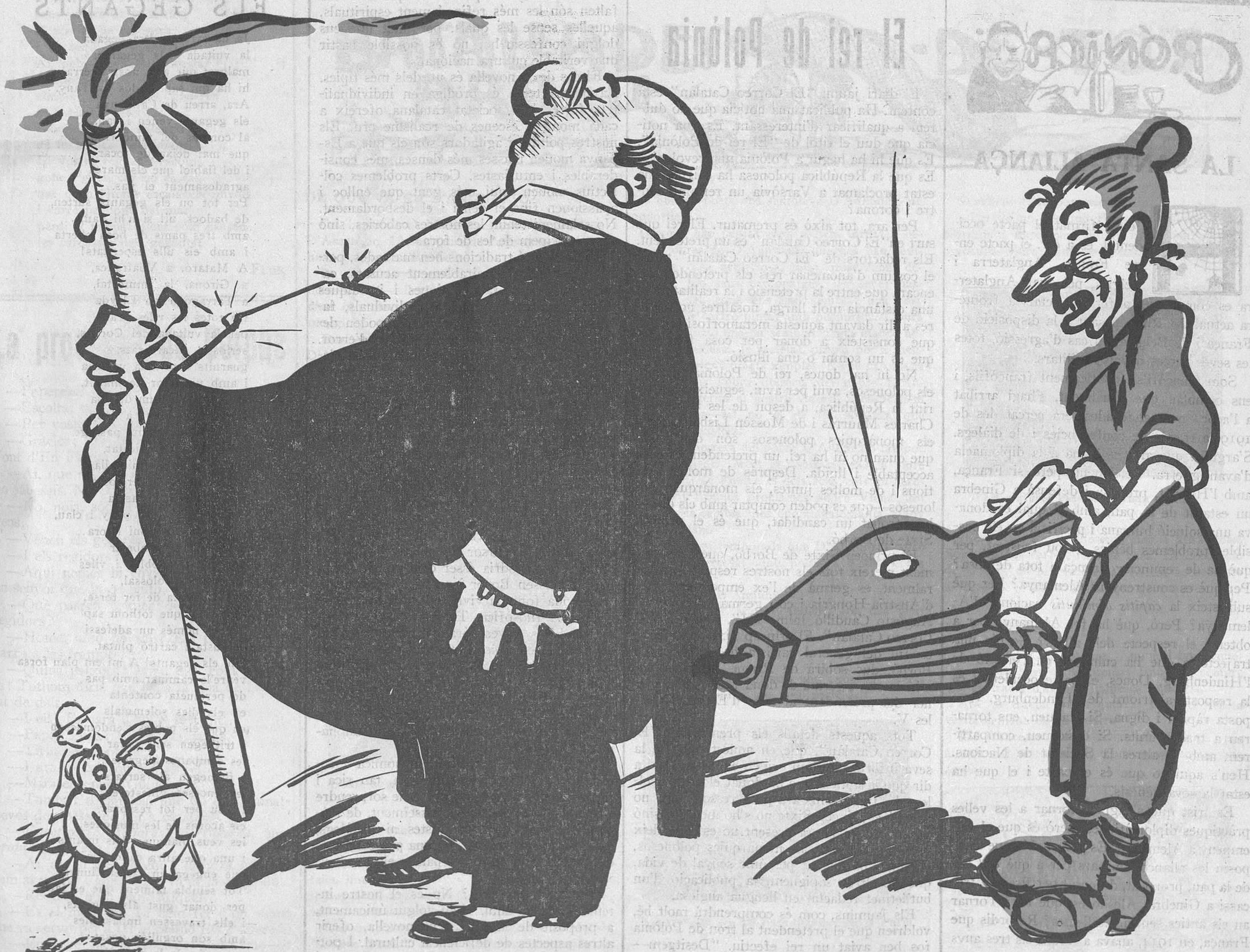
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagós)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TÈLFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

CORPUS

Vet aquí com un qualsevol es converteix per anar a la processó en un home d'altura

Guerra entre guerres

Els francesos han arribat a reconèixer—i ho han reconegut ràpidament—que l'actual campanya del Marroc és important i dura. Era cosa fàcil de rebaixar la vàlua de l'adversari. Però aleshores quedaven sense explicació els moviments de reculada que de primer antuvi han realitzat les tropes franceses i les nombroses baixes dels primers combats. Quan una gran potència militar com França declara que la situació és seriosa, i quan el propi president del Consell de Ministres corre el risc d'un llarg viatge en avió, per tal de veure allò amb els seus propis ulls, hom pot dir que la guerra del Marroc no és un simple episodi colonial, no és una vulgar revolta d'indígenes mal contents o vexats, sinó que és un alçament d'ample radi, sostingut per un exèrcit ben organitzat i proveït.

Ara els francesos veuran que no tota la pau va fer-se per a ells a Versalles. Els pobles que no tenen Estat, ni diplomàcia, ni amb prou feines bandera ni senyal, poden convertir-se, en un determinat moment, en un perill greu i en una causa de preocupacions. Són molts els qui creuen que hi ha en perspectiva una nova guerra europea o mundial. I heu's aquí que els atzars de la situació colonial porten la França a una guerra posada entremig de la gran guerra pretèrita i de la gran guerra futura. La guerra del Marroc no és certament de primera magnitud, però el caràcter crònic de les campanyes colonials i llur tendència a rebrotar, les converteixen en una espina clavada en la carn, amoniosa i dolorosa, i de vegades amb més verí que no pas les ferides amples i profundes.

L'istiu del 1925 serà per a França un istiu guerrer. Durant molt de temps, els francesos han seguit les campanyes colonials amb una atenció no gaire pronunciada. Només quan hi ha hagut episodis dramàtics, com és ara el de Fez, esdevingut abans de la guerra mundial, el lector de diaris parisencs posa els ulls en les noves de les colònies llunyanes que han donat força i puixança a la República francesa. Aquesta vegada la campanya del Marroc té els caràcters d'una guerra estesa en un ample front i amb perills que en certs moments es fan anguniosos. Nosaltres no dubtem del gran poder militar de França. Però el sol fet que aquest poder entra en joc al Nord d'Àfrica, demostra la importància dels fets actuals. Es seguit que durant l'actual temporada, els comunicats oficials del Marroc tornaran a fer aparèixer a les planes de la premsa francesa, les imatges de lluita que van ésser la característica dels cinc anys de la guerra mundial.

LA SANTA ALIANÇA

Ha estat firmat el pacte occidental, és a dir, el pacte entre França, Anglaterra i Bèlgica, pel qual, Anglaterra es compromet a fer respectar la frontera actual del Rin, posant a la disposició de França i de Bèlgica, en cas d'agressió, totes les seves forces navals i militars.

Som francòfils, fanàticament francòfils, i ens complau que, finalment, s'hagi arribat a l'acord que, endebades, era cercat des de 1919, a través de conferències i de diàlegs. S'argüirà que així es torna a la diplomàcia d'avant-guerra. Certament, però si França, amb l'Herriot, proposà i defensà a Ginebra un estatut de la pau, amb el qual es donava una solució humana i pacifista an els possibles problemes bèl·lics, i fou frustrat, per què ha de renunciar França a tota defensa? Per què es constrenyeix Alemanya? Per què subsisteix la *capitis diminutis* nacional d'Alemanya? Però, què ha fet Alemanya per a obtenir el respecte dels aliats? Seguir una trajectòria que ha culminat en l'elecció de l'Hindenburg. Doncs, el pacte occidental és la resposta al triomf de l'Hindenburg. Resposta ràpida i digna. Si ataqueu, ens tornarem a trobar units. Si desarmeu, compartirem amb vosaltres la Societat de Nacions. Heu's aquí ço que és el pacte i el que ha estat la seva gènesis.

Es trist que s'hagi de tornar a les velles pràctiques diplomàtiques, però és que el vell empeny a Alemanya. És lamentable que s'imposin les aliances militars per a què el Codi de la pau, proposat, defensat per França, fracassi a Ginebra. Aleshores, què fer? Tornar an els antics sentimentalismes? Recordis que França, en 1914, anava a treure els tres anys de servei militar...

PARADOX

El rei de Polònia

El diari jaumí "El Correo Catalán" està content. Ha publicat una notícia que no dubtem a qualificar d'interessant. És una notícia que duu el títol de "El rei de Polònia". És que hi ha hagut a Polònia una revolució? És que la República polonesa ha caigut, i ha estat proclamat a Varsòvia un rei amb cèptre i corona?

Per ara, tot això és prematur. El rei que surt en "El Correo Catalán" és un pretendent. Els redactors de "El Correo Catalán" tenen el costum d'anomenar reis els pretendents. I encara que entre la pretensió i la realitat hi ha una distància molt llarga, nosaltres no tenim res a dir davant aquesta metamòrfosi poètica que consisteix a donar per cosa feta allò que és un somni o una il·lusió.

No hi ha, doncs, rei de Polònia, perquè els polonesos, avui per avui, segueixen preferint la República, a despit de les teories de Charles Maurras i de Mossèn Lisbona. Però els monàrquics polonesos són del parer que quan no hi ha rei, un pretendent és cosa acceptable i llúida. Després de moltes gestions i de moltes juntes, els monàrquics polonesos—que es poden comptar amb els dits—han trobat un candidat, que és el príncep Sixte de Borbó.

El príncep Sixte de Borbó, que personalment mereix tots els nostres respectes, naturalment, es germà de l'ex emperadriu Zita d'Àustria-Hongria i cosí germà "de nuestro Augusto Caudillo Jaime III", com diu "El Correo Catalán". El príncep Sixte, en efecte, es fill del general carlista don Robert de Borbó, duc sobirà de Parma, almenys nominalment, i germà de dona Margarida, muller del pretendent al tron d'Espanya Carles V.

Tots aquests detalls els prenem de "El Correo Catalán", que en aquest punt té la seva informació d'un origen excel·lent. Val a dir que la notícia que ha donat el nostre colega ha tingut fins ara poca ressonància, no perquè el príncep Sixte no s'ho mereixi, sinó perquè fins a l'hora present no es concedeix gaire importància als monàrquics polonesos, els quals han donat per únic senyal de vida, que nosaltres sapiguem, la publicació d'un butlletí redactat en llengua anglesa.

Els jaumins, com és comprensible, molt bé, voldrien que el pretendent al tron de Polònia fos ben aviat un rei efectiu. "Desitgem—diuen—a S. A. el Príncep Sixte un ràpid triomf i que regni a Varsòvia, per a bé de la nostra Santa Religió i del poble polonès."

Sospitem que aquest desig no va acompanyat de la confiança. Si nosaltres haguéssim de fer una aposta sobre quins dels dos cosins pretendents arribarà primer a rei, ens decantaríem per D. Jaume, i això que, si hem de parlar francament, no tenim una plena confiança en el seu ascens. I diem això tot considerant-lo com un home personalment simpàtic.

De totes maneres, "El Correo Catalán" haurà de confessar que en el cas de Polònia manca al pretendent la deguda nissaga dinàstica. Els "sixtistes" polonesos no podran dir-se "legitimistes", com s'han dit i es diuen a la Península Ibèrica els carlins d'ahir i els jaumins d'avui.

FULMEN

TEMES SOCIALS

Novel·leries i altres coses

La generació actual de Catalunya no posseeix novella, s'ha dit com a corolari dels debats que s'han promogut a l'entorn d'aquesta qüestió interessantíssima. Hem arribat, doncs, a la comprovació d'un fet lamentable. Per primera vegada, estem tots d'acord en reconèixer un mal nostre. La cosa és prou important per a què la registrem com una victòria de la veritat objectiva damunt el nostre sentiment nacional.

Però no s'ha dit tota la veritat encara. La veritat és aquesta: Catalunya no ha tingut mai una tradició novellística. Per què?

Són moltes les coses espirituals que falten a Catalunya. I potser les que més ens falten són les més refinament espirituals, aquelles sense les quals, per molt que ens dolgui confessar-ho, no és possible bastir una veritable cultura nacional.

El cas de la novella és un dels més típics. La nostra terra és pròdiga en individualitats fortes i la societat catalana ofereix a cada moment escenes de realisme cru. Els nostres polítics i agitadors són els que a Espanya mouen masses més denses, més considerables i entusiastes. Certs problemes col·lectius mouen aquí més gent que enlloc i apassionen fins el deliri i el desbordament. No solament tenim les nostres cabòries, sinó que participem de les de fora.

Catalunya té tradicions ben marcades, perfils fisonòmics admirablement acusats, característiques morals, ètniques i jurídiques molt vigoroses. Aspiracions individuals, familiars, de classe i de poble que poden definir-se amb escasses probabilitats d'error. Posseïm, doncs, genuïns, assimilats o en elaboració, tots els factors propis d'un moviment novellístic. I no tenim novella.

Els que s'estranyen massa d'aquest curiós fenomen, haurien d'investigar les causes de què no tinguem economistes, filòsofs, ni sociòlegs, essent així que el nostre poble posseeix tots els elements que calen per a què sorgeixin aquests tres moviments culturals que contribueixen a caracteritzar una civilització.

El racionalisme ortodox de Ramon Llull, el magnífic precursor del meravellós misticisme ibèric, podria ésser com volien Diego Ruiz i mossèn Bover i pressentia Maragall, la pròvida fontana vivificadora d'una possible escola filosòfica. També el bell criticisme de Lluís Vives fóra entre nosaltres un estimulant exemple. Està clar que si citem aquests models no és pas per adhesió ideològica, sinó perquè es troben dintre el procés del pensament català i perquè estem segurs de què en fer-los revivre es suscitaria la formació de noves escoles més ampliament científiques.

Si examinem la realitat econòmica i social de Catalunya, tan complexa, tan rica i plena de vehemències no deixa de sorprendre el mateix fenomen de desposseïment, de inòpia. No tenim ni economistes ni sociòlegs, malgrat que la societat catalana posseeixi tots els factors que en altres països els produeixen.

Per què serà això? No és el nostre intent escatir-ho aquí. Hem volgut únicament, a propòsit de la inexistent novella, oferir altres aspectes de deficiència cultural. I potser també ens hagi impellit secretament el desig de fer veure que la pobresa de la nostra classe obrera deu ésser tan absoluta, que

no ha merescut l'atenció de poetes, de juristes, de sociòlegs.

Les convulsions proletàries han estat sempre a Catalunya, fondes, intenses, passionals com poques coses nostres puguin ésser-ho. El nostre obrerisme té aqueixa virtut de la màxima exaltació. No tenim aquí pastat i batentant tot un cicle de novella social, de novella de la millor categoria?

La cultura nacional de Catalunya ha sofert una interrupció de tres segles. En tan llarg període, un poble troba motius sobers per a perdre el millor de la seva ànima.

En cercar ara novament la seva pròpia personalitat, Catalunya s'esgarria i fa marrades en el seu camí. No pot ésser d'altra manera.

D'aquí la importància que atribuïm als debats del caràcter d'aquest que ve d'entaular-se a propòsit de la carència de novella contemporània.

Hem vist i ens ha semblat veure que no hi ha carència de factors reals i objectius ni de tradició. Són llavors institucions d'ensenyament lliure, d'encoratjament ço que ens falta? O bé aptituds ètniques per a les obres d'anàlisi, d'investigació, d'estructuració com són la novella, l'economia, la filosofia?

Fixem-nos encara una vegada en què no tenim novellistes, sociòlegs ni filòsofs i que en canvi ens sobren poetes, que són creadors d'imatges i de síntesis...

GLICINI

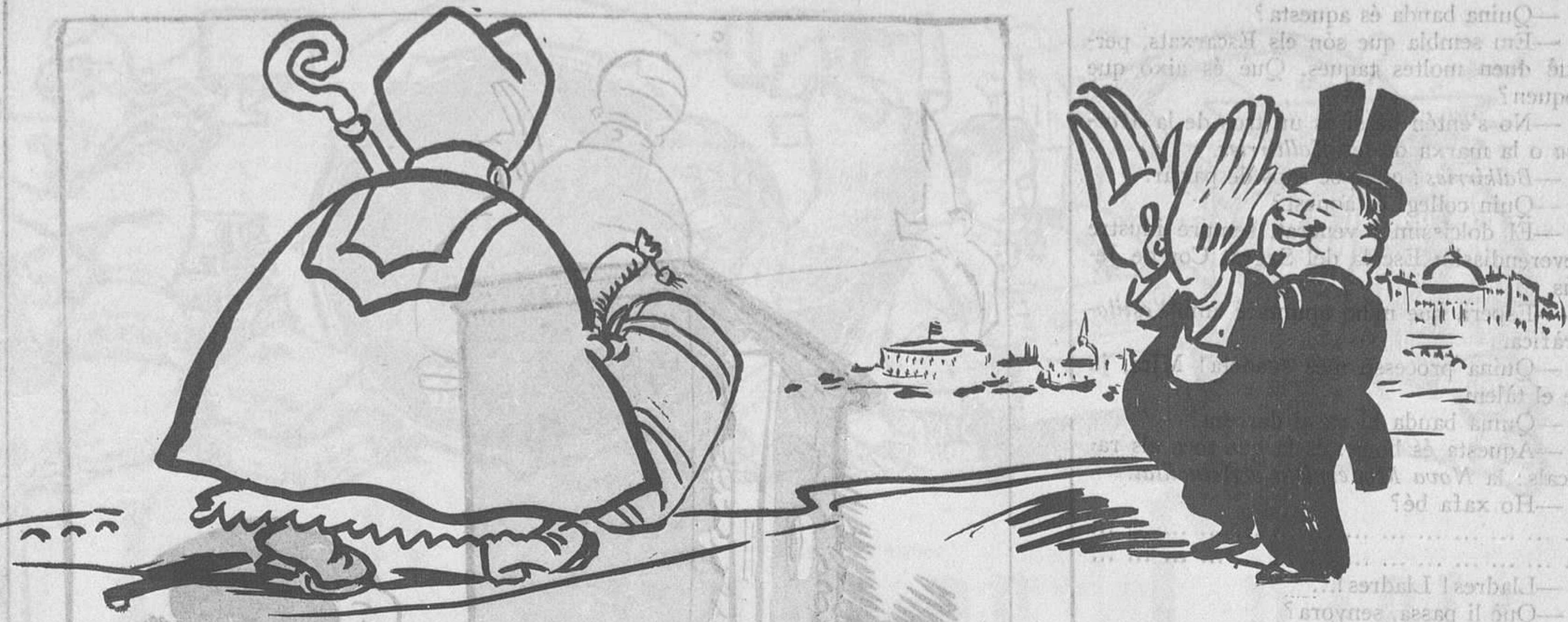
TOTA LA CORRESPONDENCIA DIRIGIR-LA AL DIRECTOR DE LA CAMPANA DE GRACIA

ELS GEGANTS

Ja ha arribat altra vegada la vuitada dels gegants, malgrat que a la nostra terra hi ha qui sap fer-los tot l'any. Ara, arreu de Catalunya els gegants vénen i van, al compàs del tamborino que mai deixa de tocar i del flabiol que els marca agradament el pas. Per tot on els gegants surten, de badoos, ui! si n'hi han, amb tres pams de boca oberta i amb els ulls esperitats! A Mataró, a Vilafranca, a Girona, la immortal, a Tarragona i a Lleyda i a totes les viles grans, per la vuitada del *Corpus*, seriosos, encarecats, guarnits com a la vellúria i amb un color de malalt, car veuen la llum del dia sols una setmana a l'any, els nostres gegants passegen ja rànica majestat, entremig de la quitxalla que no deixa de fer tossa, per anar-se'n a caseta i tancar-s'hi amb pany i clau, a esperar que soni l'hora de tornar a rumbejar per ciutats, pobles i viles sa còrpora colossal, que no deixa de fer torsa, amb tot i que tothom sap que és només un adefessi de fusta i cartró pintat. Oh, els gegants! A mi em plau forsa veure'ls caminar amb pas de perdueta contenta en els dies solemniais en que els pobles s'endomassen i tritllegen sens parar les campanes alegroies, i flamegen als serrats les enceses ginesteres i s'ou per tot ressonar els acords de les musiques, les veus blanques dels infants i una que altra canonada que engega un castell llunyà. Tot sembla talment que es faci per donar gust als gegants, i ells travessen impassibles amb son orgullós posat entremig de la gentada que troben arreu, passant, desitjosa sols de veure

EL BISBE DE VICH A MADRID

—Que contents estaran els d'allà... i que contens ens quedem els d'aquí!

la processó que tal va.
 Oh, els gegants! porten corona i una espasa de deu pams, i un mantell damunt l'espatlla i un vell pergamí a la mà; amb unes lletres molt grosses que ningú el que diuen sap. Darrera, les gegantesses amb somriure encarrat miren a la gent del poble com si diguéssim—Què tal?— porten un ram a la dreta i un mocador brodats a l'esquerra, i van fent via sens perdre de vista mai el marit que saltirona i el camí va senyalant. Ai, pobres ninots de fusta, rampoines dels temps passats, símbols que un dia sigueren de força i d'autoritat, i avui són sols l'alegria de les dones i els infants!
 El vostre regnat s'escolaga gota a gota, car no és cas que quan l'home escala els núvols i corre pel fons del mar, perdi el temps veient com passen les carcasses dels gegants!

FLOK

La processó de Corpus

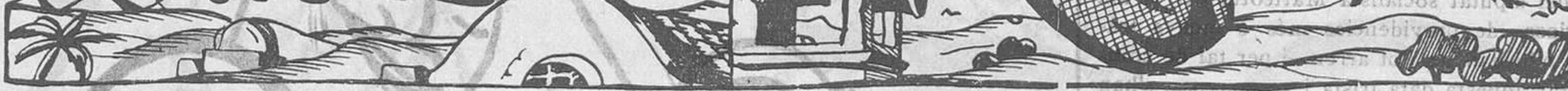
—Paperets! Ginesta!...
 —Escolta, noia, a quant vens la mesura?
 —Per vostè, dos ralets i bon profit.
 —Gràcies; per mitja pesseta vaig a la Font d'En Fargas i en baixo un cove ple.
 —Ai, que maco que et va fer ta mare, si ho sabessis. No ets pas de Vilatotxa, tu?
 —No, noia, sóc de Sant Llorenç dels Fi-deus...
 —Vénen els gegants! Ja vénen!...
 —I els regidors?
 —Aquí només hi envien les sobres, o sia un senyor que fa de buit.
 —Què passen primer: les trampes o els regidors?
 —Home, això no sap? Els regidors van darrera les trampes.
 —Quina patxoca! Mira ella com rumberja! Tothom diria que balla la toia de l'envelat de dalt...
 —I ell? Fa cara d'home instruït...
 —Pepa! Pepa! Vénen els nanos.
 —Tirin deu centims.
 —I ara! Això són captaires!...
 —Mira el senyor Guillem.
 —Tomba't d'esquena, que no ens emmatllevés deu pessetes per a caramels.
 —Enretirarse, señores, enretirarse, que prohiben el paso.
 —Ai, ai; si ens posem a darrera no veurem al nostre Caimitu que va de la comunió...
 —Recarat, quin Sant Miquel...
 —Es el meu nét. Li hem fet d'un vestit que va servir per a fer al casino Els Pastorets.
 —Ep, jove, faci el favor: es pensa que sóc una premsa de vi?
 —Perdoni: és que d'aquí darrera m'apexuguen.

—Es que encara que l'estrenyín es poden tenir les mans quietes.
 —Apa, no em toqueu, que sinó em renyen. Ja veieu aquesta zoraida el que m'ha dit...
 —Tots plecats els hi falta un bull... Es veu que la dida fa pocs dies els dona ja sopes...
 —Mira el senyor president dels Desesperats.
 —Es guapo. No és republicà?

—Sí, però li convé ésser amic del rector, perquè així li dona a guanyar pessetes.
 —Llástima que porta el ciri tort.
 —Ja és molt vellet! Si no fossin les processons i l'ésser president perpetu dels Desesperats, ja fa anys que seria mort.
 —Recristina, quin pendó!...
 —Saps qui és?
 —El pendó?
 —L'home que el porta, avestruç.

No.
 —En Barrestristes.
 —De què fa?
 —De dia dorm; de nit fa de malalt crònic. Es el senyor Dalòs?
 —Talòs?
 —Dalòs: és poeta; fa drames que s'estrenen i no es representen més; escriu odes.
 —Mira que escriure rodes!...
 —Prou! Ets ben bé filla d'un matuter!

BATA LLADES ARREU DE TOT

DE QUE VA EN D'ANNUNZIO?

Cal insistir, cal insistir sempre al parlar de D'Annunzio. L'espectacle de l'agena bestiesa és una cosa molt divertida.
 Fa molts anys, molts! nosaltres érem joves—ai, sí!—i llegíem a D'Annunzio: *Il sogno d'un tramonto d'autunno*, *La fiaccola sotto il moggio*, *Il trionfo della morte*, *Elegie romane*...
 Ens enteràvem de què es banyava—ell, D'Annunzio—en no recordem puina platja italiana, nu, completament nu, muntat en un cavall blanc. Ens enteràvem de què menjava roses—una amanida de roses!—de què escrivia,

D'Annunzio i Mussolini s'han embarcat

cada nit, en una terrassa, en unes enormes fulles de paper, amb una ploma enorme, mentre dos negres, armats d'enormes atxes de vent, li feien llum.
 Tot això, a nosaltres, que érem molt joves, ens encantava, ens agradava molt.
 Ens enteràvem també dels seus amors amb Elenora Duse, i de què explotava el nom gloriós d'Elenora Duse. Ens enteràvem de què aruinava a Ida Rubinstein.
 I, francament, això ja no ens agradava tant.

Més que un poeta ens semblava D'Annunzio un condottiere.

Després han passat anys. I hem tornat a llegir les obres de D'Annunzio que ens han semblat una cosa artificiosa, falsa, misèrrima, deplorable. Els seus personatges, les seves passions, el seu estil, ens han semblat una cosa barateta, de cartró pintat amb purpurina. L'obra de D'Annunzio ens ha semblat d'una manca absoluta de bellesa, de serietat, pròpia per a meques, nous rics i noiets ximpls. No té cap mena d'importància l'obra literària del pobre D'Annunzio. Preferim el nostre vigorós i casticíssim Valle Inclán—ei! no el de les sonatas, que aquest no existeix.

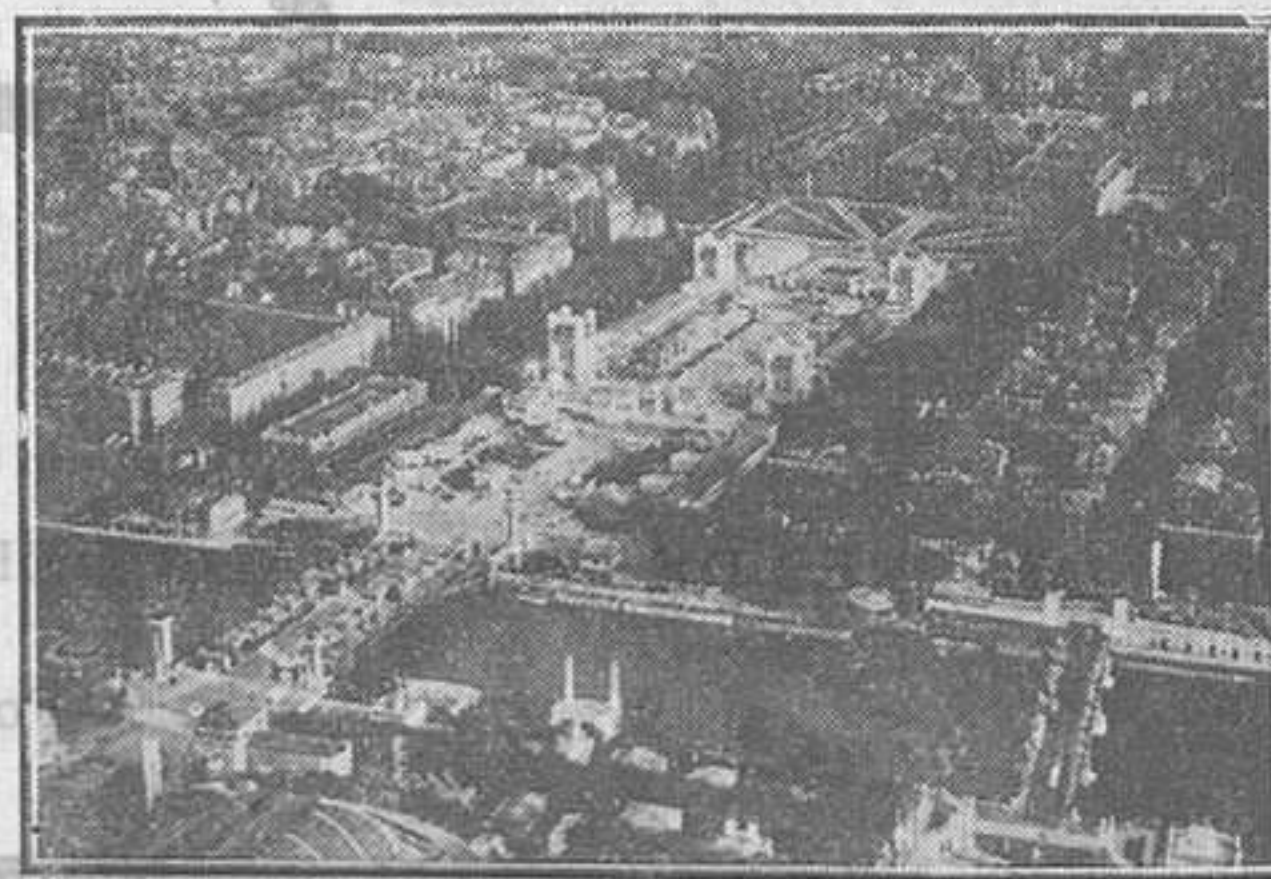
L'obra guerrera del pobre D'Annunzio tampoc ens entusiasma. Molt al contrari: ens fa riure bastant. El de Fiume, el dels seus vols en aeroplà tirant líriques proclames sobre Viena; tot això no ens sembla més que megalomania, afany exhibicionista.

Ara fa una temporada que D'Annunzio corre pel món disfressat amb polaines i una gorra peluda.

De què va D'Annunzio?
 Veritablement, aquests italians són una gent molt graciosa!

UNA EXPOSICIO

A París s'està celebrant una exposició d'arts decoratives, sembla que amb molt èxit.

L'Exposició de les Arts decoratives a París

Un amic nostre ens preguntava, estranyat:
 —Per què una exposició així no es celebrarà a Barcelona?

Nosaltres li responguérem:
 —Perquè no. Perquè París és una ciutat civilitzada i Barcelona, no. A Barcelona no ens preocupa viure, com les persones o com les

La mateixa exposició vista de nit

bèsties. Ens són indiferents una i altra cosa. Som gent de carrer, i no de casa. La decoració de la casa no ens interessa. Estem acostumats a viure en estables. Pitjor per a nosaltres.

LA GUERRA

En un llibre de Georges Anquetil hem conegut la vanalitat de la premsa francesa, sempre que es tracta d'alguna juguesca bancària.

Ara es tracta de la guerra. Però es tracta veritablement de la guerra?

Els francesos tenen guerra al Marroc... per a defensar unes mines d'una gran companyia anglesa.

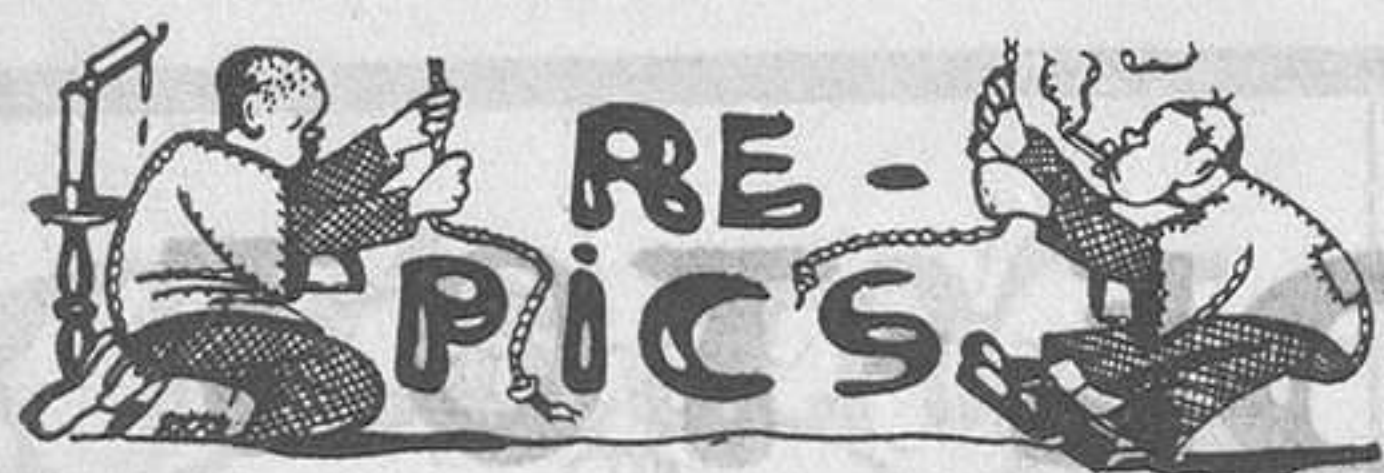
El Riff pels rifenyens, però les mines de l'Ouerga per una companyia anglesa.

—Quina banda és aquesta?
 —Em sembla que són els Escarxats, perquè duen moltes taques. Què és això que toquen?
 —No s'entén bé si és un tros de la *Mor-ma* o la marxa de les *Valltirries*.
 —*Balkirries*: que poc saps de parlar.
 —Quin col·legi és aquest?
 —El dolçíssim i venerat, sempre il·lustre reverendíssim Escola del Sagrat Cor de Jesús.
 —Esperi, que m'ho apuntaré amb l'estilogràfica.
 —Quina processó més suadeta! Mira, ja ve el tàlem.
 —Quina banda hi va al darrera?
 —Aquesta és bona: és la que toca als radicals: la *Nova Modernista d'Actualitat*.
 —Ho xafa bé?

—Lladres! Lladres!...
 —Què li passa, senyora?
 —Aquell home m'ha robat el monedero mentre em mirava Sant Dimes...
 —Vol dir que... Ara vaig a detenir-lo; esperis, posis tranquil·la i facis re... responsable de què vaig a agafar-lo.
 —Sí, per Déu; hi duia dotze pessetes.
 —Només dotze pessetes?... Vagi al pati del... Canyet, que la matin... On s'és vist anar a veure processons amb dos duros i dues pessetes!... Beneita! Tonta! Totxa! Totxa!
 —Jesús!... Mai més a la vida faig de badoca!... Mai més!...

EMILI GRAELLS

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÉVIA CENSURA

Ara han celebrat a Milán l'aniversari de la mort del diputat socialista Matteotti, per la mà misteriosa—de providències més o menys tràgiques n'hi han per tot arreu—i per tal de commemorar aquesta data trista i vergonyosa, s'han expedit uns segells. Diu que d'això se'n cuida La Giustizia, una llibreria. La Giustizia, com sempre, ha sortit a última hora.
 —Llàstima que no hi vagi caure de pla al començar l'assumpte del crim, la giustizia!

Els coros d'en Clavé han arribat a Madrid com una invasió vermella de barretines, com una riuada d'ànima catalana, de proletariat conscient i ennoblit i d'harmonia popular.
 Vostès creuran que els han rebut com aquell qui res? Doncs, no, senyors... Els han rebut amb un entusiasme que no gasta el poble madrileny per moltes persones d'upa. Els han rebut com si fossin toreros, que ja és tot el que es pot dir, tractant-se de la vila de l'Os.

El rei ha arribat a Madrid, segons les notícies oficials.

A Estrasburg tenen moltes coses bones: la cervesa abans que tot. Després de la cervesa hi tenen la clerecia.

Ho diem perquè l'altre dia varen acudir a la recepció del president de la república els catòlics representats per un bisbe, el d'aquella ciutat, junt amb el gran rabí i el president del sínode reformat, amb aquella germanor i amb aquella tranquil·litat.

Si arriba a ésser aquí, s'esgarrapen els tres representants de la fe...

A Ginebra han tractat de prohibir el treball de nit a les fleques. Es veu que no volen que facin pa de nit.

A nosaltres ens sembla que si la cosa segueix tan malament com va per ara, els flequers no treballaran de nit ni de dia... Perquè no menjarà ningú.

Al Parlament de París ha sigut cremat públicament el De Regé, del Pare Mariana. Aquí cremem els llibres dintre de les comisaries...

Crèiem nosaltres que aquells autes de fe del Quixot eren cosa del temps de Maria Castanya, però es veu que no és així.

Encara hi han barbers, rectors fiscals de literatura i d'història, tribunals a l'estil dels que s'usaven al temps dels inquisidors, i altres menudències... Ara que, després de tot això, sempre queda la llibertat, la gran llibertat.

EL VERITABLE "AÑO SANTO"... QUE ES VENERA TOT L'ANY

DESPRES DE LA JORNADA DEPORTIVA

—Fora pols, noi!

Aquestes nits passades, a l'"Olympia" s'hi veia sovint aquell lleteret que diu no hi ha més entrades.

Un senyor d'aquests que fan filosofia i sociologia a peu dret i a estones perdudes, deia:

—I encara diran que hi ha crisi...
 Encara, senyor meu, encara... Per això hi va tanta gent cap aquests llocs. D'alguna manera han de distreure la gana.

Sembla que el Bisbe s'ha enterat del robatori i estafes que fan les societats nomenades catòliques—però que en realitat no en són—i no dubtem que prohibirà de què es tallin els caps de les dones i s'agafin obres de notables autors, canviant els papers de mare o enamorada amb els de germà, nét i cosinet, com s'ha fet fins ara.

Però sembla també que al Bisbe l'ha sorprès aquesta vergonya, i ha preguntat:

—On són els autors que escriuen pel teatre catòlic?

I un amic nostre li contestà:

—En lloc, perquè no han pagat els que creuen en Déu, els drets de propietat, estafant als escriptors.

—I si s'ordena que es pagui?

—Llavors en cada societat, i nosaltres en coneixem almenys deu o dotze, hi tenen vint poetes i vint dramaturgs que infestaran aquesta escena d'una manera vergonyosa.

L'home encara és l'hora que li balla la mitra del cap, no entenen-ho...

EL BISBE I LA MADRID

La crisi que obliga a barrar fàbriques i tallers, com despatxar a molta gent, de molts oficis, farà que enguany no regni alegria i es suspenduin festes de barri i envelats, que serien un escarni a la misèria.

Per altra banda, com que a l'aixecar-los estan obligats a certes exigències, ço farà que en mots barris, la Festa Major s'aguardarà per altre any.

I serà la millor idea, deixar de fer moixigangues i ridiculeses.

Quan el poble veu el flagell al damunt, hi ha d'haver-hi cervell...

I és bona idea, no fer envelats i befes a l'actual situació, que és negra...

A l'istiu, nois, tothom es torna més revolucionari que la gent de raça uralo-altaica de Geòrgia.

Garrotades a Xanghai, garrotades a Itàlia, als Balkans, a Portugal... a tot arreu. Menys a Espanya. Aquí hi ha una tranquil·litat tan de la bona, tan oficial, que no fem més que dormir, cantar i badallar. Som la gent de la sort, nosaltres!

Senyors meus, el desgraciat que ha de passar pel carrer a l'hora de la neteja municipal, ha de corre de farmàcia en farmàcia buscant amoniac, perquè és tan forta l'olor de brutícia, embruten tant els de la neteja, que hom s'asfixia a cada pilot, a cada carro que topa.

Quina neteja més brutal!

Ha arribat a Barcelona M. Belmont Park, de l'Hispànic Society of America, per tal de recollir les biografies notables d'Espanya i publicar-les a Nord-Amèrica. Vostès no en saben una paraula, veritat? Es natural. No en sap res ningú.

Després diran si els nord americans se'n rifen. Després diran que no els interessen un pito...

Ha començat a fer una calor d'aquella del recó, de la forta. Una calor que ensopeix al més trempat, que fa adormir al més despert.

Només ens faltava això, com hi ha Déu! Prou ensopits que estem, prou que dormim, i encara ens ho augmenta la calor... Acabarem amb una encefalitis letàrgica nacional, ja ho veig.

J. Carril: Vostè és un carril que no va ni amb rodes. — J. P. M.: Sí, ho mirarem. — J. de Cases: I vostè diu que és mestre? Ja ho entenem: és mestre de cases, oi? — Karicatto: Que es pensa que ens ho creiem allò de la lluna que baixa a la terra? Vaja, home, vaja... — Pere D.: Sí, noi, anirà. — Josep P. (Sitges): A Sitges com que hi fa aquesta fresca marina, estan molt fresquets, eh? Ja es veu, ja... — Jaimitu: Ai, fill... Ja van quatre vegades que li diem que no. Si hem de tornar-hi, haurem de dir que sí, per variar. — J. Carretó: Hi ha carretons, noi, que ni amb un parell de rucs poden tirar. Miri que allò de: a flama de l'amor—de l'amor a la pàtria,—és la flama d'un quinqué... Quin carretó, fill! — Socías: No farem res. Però res, eh? Ni tirar-li al cove, per estalviar feina.